

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 240/2010-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Rudolfa Tkáčika a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti JUDr. F. J., CSc., T., zastúpeného JUDr. G. M., PhD., pre porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE/65/2010-21 z 31. marca 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. F. J., CSc., vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE/65/2010-21 z 31. marca 2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE/65/2010-21 z 31. marca 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť JUDr. F. J., CSc., trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 € (slovom tristotri eur a tridsaťjeden centov) na účet Advokátskej kancelárie G., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 240/2010-10 z 22. júna 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. F. J., CSc., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. G. M., PhD., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoE/65/2010-21 z 31. marca 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ako advokátovi mu bola uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 4 T 62/2008-144 z 1. decembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 2. januára 2009, priznaná odmena a náhrada za poskytovanie služieb v rámci povinnej obhajoby. Pretože Okresný súd Trenčín mu priznanú odmenu riadne a včas neuhradil, podal u súdnej exekútorke JUDr. O. R., B., návrh na vykonanie exekúcie. Vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sudcovia Okresného súdu Trenčín vyslovili, že sa cítia byť zaujatí. Krajský súd preto rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Trenčín sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania v danej veci, a prikázal ju na prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd uznesením č. k. 5 Er/43/2010-16 z 3. februára 2010 žiadosť

súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol s odôvodnením, že výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky zo štátneho rozpočtu ani z rozpočtu Európskej únie, a keďže účty okresných súdov sú vedené v justičnej pokladnici, sú priamo napojené na štátny rozpočet, a preto nie je možné vykonať exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v banke.

Sťažovateľ sa proti rozsudku v zákonom ustanovenej lehote odvolal. Krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/65/2010-21 z 31. marca 2010 rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ povinnou osobou je štátna rozpočtová organizácia vykonávajúca správu majetku štátu a svojimi príjmami a výdavkami je napojená na štátny rozpočet, exekúciu za použitia § 18a ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 278/1993 Z. z.“) a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“) nie je prípustné vykonať.

Sťažovateľ tvrdí, že s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní sa odvolací súd nevysporiadal ani sa s ňou nezaoberal. Svoje presvedčenie o neústavnosti rozhodnutia krajského súdu zdôvodňuje takto:

«Na základe vyššie uvedeného skutkového stavu došlo podľa sťažovateľa uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19CoE/65/2010 z 31. 03. 2010 a uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 5 Er/43/2010-16 z 03. 02. 2010 v prvom rade k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rozhodnutia všeobecných súdov v predmetnej veci, ktorými sa nevydalo poverenie na vykonanie exekúcie znamenajú vo svojich dôsledkoch denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti), pretože v hrubom rozpore so zákonom sa Okresnému súdu Trenčín priznala absolútna exekučná imunita.

Pri rozhodovaní o vydaní, či nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie nie je podstatné, akým konkrétnym spôsobom sa exekúcia vykoná, lebo o tom rozhodne súdny exekútor až neskôr. Skutočnosť, že prakticky nemožno siahnuť na finančné prostriedky súdov uložené na účtoch v štátnej pokladnici, neznamená, že by sa exekúcia nedala

uskutočniť iným spôsobom. Teda súdy nepoživajú exekučnú imunitu, akoby to vyplývalo z uvedených uznesení súdov.

Sťažovateľ je toho názoru, že uvádzanými uzneseniami došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, resp. obdobného práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými ustanoveniami je chránený aj nárok ex offo obhajcov na výplatu priznaných trov právneho zastúpenia. Z toho vyplýva, že tohto nároku je možné sa domáhať pred súdom a že ex offo obhajcovi musí byť priznaná plnohodnotná súdna alebo iná právna ochrana.

Priznaním absolútnej exekučnej imunity by sa z legitímnych vlastníckych nárokov ex offo obhajcov, týkajúcich sa už právoplatne priznaných trov právneho zastúpenia stali práva a nároky bez reálneho obsahu. Ustálená štrasburská judikatúra pritom konštatuje, že práva priznávané dohovorom musia byť právami reálnymi a účinnými a že teda ich obsahové a významové „vyprázdnenie“ či už v dôsledku konania, resp. nekonania normotvorcu alebo v dôsledku konania, resp. nekonania orgánu aplikácie práva je v rozpore s touto základnou interpretačnou a aplikačnou zásadou.

V širšom chápaní predstavuje ústavnoprávna súvislosť danej problematiky aj kontext práva na súdnu ochranu osôb, ktoré sú priamymi beneficietmi právnej pomoci, poskytovanej ex offo obhajcami. Trvalé ignorovanie základných majetkových nárokov advokátov zo strany štátu totiž nezasahuje iba do ich práv, ale súčasne je hrozbou pre dostupnosť kvalitnej, resp. akejkoľvek ex offo obhajoby.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo sťažovateľa JUDr. F. J., CSc. na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, vlastniť majetok upravené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pokojne užívať svoj majetok upravené v čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19CoE/65/2010 z 31. 03. 2010 a uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 5 Er/43/2010-16 z 03. 02. 2010 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19CoE/65/2010 z 31. 03. 2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne, aby v nej znova konal a rozhodol.

Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia JUDr. F. J., CSc. narodeného..., trvalo bytom T. advokátskej kancelárii G., s. r. o., vo výške 303,31 € na účet právneho zástupcu, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním č. Spr 238/10 doručeným ústavnému súdu 12. júla 2010, v ktorom uviedol:

«Ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku umožňuje odvolaciemu súdu, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedziť sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd len na zdôraznenie správnosti v danej veci uviedol, prečo je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne, t. j. z akých dôvodov súd prvého stupňa správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tieto dôvody odvolací súd videl v tom, že povinnou osobou je štátna rozpočtová organizácia, vykonávajúca správu majetku štátu a so svojimi príjmami a výdavkami je zapojená na štátny rozpočet. Poukázal na ustanovenie § 18a ods. 1, 2 zákona č. 278/1993 Z. z. a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z..

Sťažovateľ JUDr. F. J., CSc. v sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky vytyka odvolaciemu súdu, že „s argumentáciou sťažovateľa v odvolaní sa odvolací súd nevysporiadal a z odôvodnenia jeho rozhodnutia možno vyvodiť, že sa ňou nezaoberal zámerne“.

Odvolací súd v danej veci svoje rozhodnutie odôvodnil v zmysle Občianskeho súdneho poriadku s použitím ustanovenia § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a ide len o subjektívny pocit účastníka konania, že odvolací súd sa zámerne nevysporiadal s jeho argumentáciou v odvolaní. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd je toho názoru, že k porušeniu z jeho strany nedošlo,

nakoľko rozhodoval podľa platných zákonných ustanovení, na ktoré vo svojom rozhodnutí poukázal.

S poukazom na uvedené navrhujem predmetnú sťažnosť zamietnuť.»

Súčasne predseda krajského súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. Podobne sťažovateľ oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní o prijatej sťažnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom aj na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až čl. 42 a čl. 44 až čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov.

Základné právo na súdnu ochranu neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s výkladom a aplikáciou ustanovenia § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. a § 18a ods. 1 a 2 zákona č. 278/1993 Z. z. Rozsudok odvolacieho súdu trpí podľa sťažovateľa ústavnoprávnym deficitom aj z dôvodu, že sa vo svojom odôvodnení adekvátne nevysporiadal so všetkými dôvodmi a argumentmi uvedenými sťažovateľom v odvolaní.

Podľa § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnutel'ný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov, s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva podľa § 20 ods. 2.

Podľa § 18a ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1 nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia, konkurzné konanie a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov. Podľa odseku 2 zákona sa ustanovenie odseku 1 nevzťahuje na výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky odpísaním z účtu v banke, na ktorý sa vzťahuje osobitný predpis.

Ústavný súd skúmal možné porušenie sťažovateľom označených práv. Zisťoval najmä, či všeobecné súdy v napadnutom rozsudku interpretovali príslušné ustanovenia v súlade s ústavnými princípmi zakotvenými v ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Z tohto hľadiska posudzoval ústavný súd rozhodnutie krajského súdu, ktorý svoje rozhodovanie založil na tomto právnom názore:

„V prejednávanej veci oprávnený navrhoval vykonanie exekúcie na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. 12. 2008, č. k. 4T/62/2008-144, ktorým bola oprávnenému priznaná uplatnená odmena a náhrada hotových výdavkov vo výške 9.293,20 Sk. Vyplýva z návrhu na vykonanie exekúcie, že povinný, ktorým je Okresný súd Trenčín, si svoju povinnosť, vyplývajúcu z citovaného rozhodnutia, dobrovoľne nesplnil.

V prípade, pokiaľ je poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi vydané, vydané poverenie exekútora oprávňuje na procesné úkony, ktorých účelom je uspokojenie pohľadávky oprávneného. Tieto procesné úkony zasahujú do právom chránených záujmov povinného. Nie každý majetok možno exekúciou postihnúť. Z exekúcie je totiž vylúčený taký majetok, ktorý vzhľadom na svoj špecifický, zákonom určený charakter, nemôže podliehať režimu exekučného konania. Obmedzenie exekúcie môže vyplynúť z Exekučného poriadku, ale aj z osobitných zákonov.

Pokiaľ povinnou osobou je štátna rozpočtová organizácia, vykonávajúca správu majetku štátu a svojimi príjmami a výdavkami je zapojená na štátny rozpočet tak, ako tomu je v danom prípade, odvolací súd súhlasí s tým, že exekúciu za použitia ust. § 18a ods. 1, 2 zákona č. 278/1993 Z. z. a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie je prípustné vykonať. Dôvodne

preto okresný súd v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť o udelenie poverenia zamietol.“

Ústavný súd vychádza zo zásady, že právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj v nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme rozhodnutie, aby pritom vychádzal z toho, čo objektívne zistil.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že rozhodnutím všeobecných súdov o zamietnutí žiadosti exekútorke o udelenie povolenia na vykonanie exekúcie priznali súdy povinnému subjektu úplnú exekučnoprávnu imunitu. Túto skutočnosť odôvodnili ustanovením § 18a ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. Všeobecné súdy nevzali do úvahy, že exekučnoprávna imunita v zmysle už citovaných zákonných ustanovení sa vzťahuje nie na príslušný subjekt, ale na konkrétny majetok. Zákon v tomto prípade neposkytuje súdom ako štátnym rozpočtovým organizáciám úplné vyňatie z exekúcie tým, že by ich explicitne uvádzal ako subjekty, proti ktorým je exekúcia absolútne neprípustná. Z exekúcie sú vylúčené podľa zákona len konkrétne časti majetku, čo úplne nevyklučuje možnosť existencie majetku, ktorý zo zákona nie je vylúčený z exekúcie.

Prvostupňový ani odvolací súd nevzali na zreteľ, že je na exekútorovi zvoliť si spôsob exekúcie a až potom je možné zistiť, či tento spôsob by viedol k postihnutiu majetku (vecí, práv a pohľadávok), ktoré sú podľa príslušných právnych predpisov vylúčené z exekúcie, a preto vo vzťahu k nim možno exekúciu zastaviť. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že právnou podstatou súdnej exekúcie je ručenie povinnej osoby za nútene vymáhané nároky celým jej majetkom s výnimkou toho majetku, ktorý je preukázateľne (skutkovo) podľa osobitných zákonov vylúčený z exekúcie. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, dokonca ani celý jeho majetok, ale len jeho jednotlivé časti (veci, práva a pohľadávky). Potvrzuje to aj znenie § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. a § 18a zákona č. 278/1993 Z. z.

Súdy v tomto prípade svojimi rozhodnutiami úplne a v celom rozsahu vylúčili možnosť súdnej exekúcie bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý z exekúcie nie je vylúčený, čím zasiahli do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože mu neposkytli možnosť byť v konkrétnom prípade účastníkom konania.

Ústavný súd na základe skutočností, ktoré mal k dispozícii, dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ktorého sa krajský súd dopustil aj tým, že svoje potvrdzujúce rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Obsah odvolania sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu vyžaduje podrobnejšie sa vysporiadať v odôvodnení uznesenia krajského súdu s jednotlivými odvolacími námietkami, ktoré smerovali predovšetkým k právnemu posúdeniu veci.

Podľa názoru ústavného súdu môže odvolací súd využiť postup podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku len v tom prípade, ak odvolacie námietky týkajúce sa právneho posúdenia veci sú totožné s dôvodmi návrhu na začatie konania, prípadne ak takéto námietky obsiahnuté v odvolaní už účastník konania uplatnil v priebehu prvostupňovej fázy konania a prvostupňový súd na ne nereagoval požadovaným spôsobom. Vzhľadom na uvedené je ústavný súd toho názoru, že v okolnostiach posudzovaného

prípade neboli splnené podmienky na tak stručné odôvodnenie, aké využil krajský súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07) poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne môže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj označené práva, len ak toto porušenie vyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V posudzovanom prípade ústavný súd vyslovil, že zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu ústavnoprosesného princípu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy, preto v spojení s ich porušením konštatuje aj porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že uznesením krajského súdu sp. zn. 19 CoE/65/2010 z 31. marca 2010 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 1 výroku).

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo slobody porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd uznesenie krajského súdu sp. zn. 19 CoE/65/2010 z 31. marca 2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku).

Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa určil ústavný súd v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Pozostávajú z náhrady za dva úkony právnych služieb zo strany advokátky, a to za prevzatie a prípravu zastupovania a za spísanie sťažnosti. Odmena za každý z týchto úkonov je 120,23 €. Režijný paušál je dvakrát po 7,21 €. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou DPH, zvyšuje sa celková odmena 254,88 € o 19 % daň z pridanej hodnoty, t. j. o 48,43 €. Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú preto celkovú sumu 303,31 € (bod 3 výroku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010